

Peter Turrini

Pet pesmi

Ko so me izključili iz nogometne igre,
ker sem bil predebel, da bi dosegel žogo
in je neki drug debeluh
že stal v голу,
sem šel na grič pred vasjo.

Tam sem si v
neki prsteni luknji
pripravil skriven brlog:
Camusova knjiga o logičnem samomoru.
Gole ženske iz revij.

Moje prve pesmi pod naslovom »Smrt«.

Trikotni sir, ki sem ga ukradel
v trgovini z mešanim blagom.

Lešniki.

Atlas.

Ure in ure sem sedel na griču
in čakal na vlak za Dunaj.

Natanko ob šesti uri in deset je peljal mimo
in s seboj moje upe in želje.

Danes mislim:

Moral bi bil ostati v vasi.

Moral bi se bil braniti.

Ponoči je slika:

Pribit sem na križ.

Moja mati vzame v usta moj ud
in ga sesa.

Poln groze in gnusa
se poskušam

z rokami in nogami braniti.

Toda ne morem.

Ne morem.

Podnevi je vprašanje:
sem za vedno priklenjen
na želje svoje matere?

Moje prve pesmi
so bile na programu
pod naslovom Predstavljamo
v studiju Celovec
ob petkih ob pol treh.

Pet minut čez pol tretjo
je prišel moj oče v kuhinjo.
Moja mati je predenj postavila malico
in on je jedel.

Preprosto mu ni
bilo videti,
ali poslušal
ali ne.

Na koncu žalosti in jeze
sem razumel svojega očeta.

Ta mali Italijan
za katerega je prišel sneg prezgodaj
in nemščina prepozno
se je bal.

Čutil je
da za zdomca
ni bilo prostora
ob stalnem omizju domačinov.

Da ne bi zbujal pozornosti
je molčal in delal.
Posnemal je krajevne šege
dokler ga niso pokopale.

Nekoč
mi je leta kasneje pripovedoval polbrat
je hotel zažgati delavnico

zapustiti družino
in se vrniti v svojo domovino.

Žal mi je
da mu ne morem več povedati
kako rad bi bil z njim
šel na jug.

Poleti
so si prijatelji
mojega starejšega brata
vtaknili jelove storže v kopalke
in z njimi postavlja se
pred sramežljivo proč zročimi deklicami
korakali gor in dol.

Te prevare je bilo konec
ko sem si jaz
vtaknil v kopalke
dva jelova storža.

Prevedel Václav Jarm